

Apostem per la democràcia participativa

S'ha repetit fins a l'extenuació que cada poble té els polítics que es mereix. Amb la irrupció i l'extensió de la consciència sobiranista que ha tingut lloc els darrers anys s'havia creat l'esperança —i la il·lusió— que aquesta realitat podria canviar. Les CUP dugueren a la pràctica un sistema de funcionament de base assembleària que permetia recobrar el significat de la democràcia i de la representació política. Un aprofundiment del sistema electoral que feia factible que l'expressió democràcia participativa deixés d'ésser un oxímoron.

Uns principis fonamentals que, afortunadament, eren recollits i reforçats per l'adveniment de les dues noves formacions polítiques independentistes sorgides durant l'actual legislatura. No pot ésser més satisfactori i esperançador que totes dues estableixin els seus documents constitutius la seva voluntat de basar-se en un model diàfanament democràtic. Models que confereixin a l'elector alguna funció més que la de limitar-se votar els seus representants cada quatre anys, per esdevenir la resta del temps una mena de convidats de pedra.

Així, Solidaritat Catalana per la Independència estableix al seu [decàleg](#) que són “un moviment ciutadà de base democràtica, on tots els adherits poden votar i ser votats com a candidats i que prenen col·lectivament les decisions transcendents. Aquest model d'organització és l'únic que afavoreix la cultura de l'esforç, del treball, i l'elecció dels millors, els elegits democràticament pels adherits”.

Per la seva banda, Reagrupament Independentista, en el seu full de ruta, titulat [Organitzant el nostre futur lliure](#) és mostra encara més ambiciós i participatiu, apostant directament per un sistema de llistes obertes (en realitat, l'únic que podríem definir com a democràtic i verament representatiu): “En les eleccions al Parlament de Catalunya, els electors podran triar entre tots els candidats que es presentin sense restriccions pel fet que pertanyin a llistes de partits diferents.”

Ambdues formacions, doncs, es proposen demostrar que elles si són l'alternativa, que si representen, de debò, aquell *aire nou* que prometia ERC ja fa uns anys, com a garantia de renovació de la terbolesa política regnant. Una renovació tan efectiva que ha comportat l'empantanegament definitiu del presumpte oasi català.

Afortunadament, Reagrupament i Solidaritat ens ofereixen la possibilitat de recobrar una confiança que creïem perduda... I bé que ens ho vam demostrar l'Onze de Setembre, sumant-se a les altres forces polítiques en les ofrenes florals a Rafael Casanova, mentre s'impedia el pas a la resta de la ciutadania, a aquells que asseguraven representar... És clar: una cosa és que creguin en la democràcia participativa i una altra ben diferent és que la practiquin... o que es mesclin amb depèn de qui!

diumenge, 10 d'octubre del mmx

© Cesc Serrahima 2010
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

